

וּמַכֵּי שֹׁפֵט: (יא) וְחֵבֶר חֵבֶר וְשֹׁאֵל אוֹב
 וַיִּדְעֵנִי וְדָרַשׁ אֶל-הַמֵּתִים: (יב) כִּי-
 תוֹעֲבַת יְהוָה כָּל-עֲשֵׂה אֱלֹה
 וּבְגִלָּל הַתּוֹעֲבַת הָאֱלֹה יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ:
 תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: (יג)

א ורטיין רטין ושאל בדין
 ודכורו ותבע מן מתיא
 יב ארי מרחק יי כל דיעבד
 אליו ובדיל תועבתא
 האליו יי אלהו מתרף
 יתהון מקדמך: יג שלים
 תהי בדחלתא דיי אלהך:

תיא וחבר חבר שם נו: סה: כריתות ג:
 דורש אל סנהדרין סה: כי תועבת
 סנהדרין נו: תמים תהיה פסחים קיג:

בעל הטורים

(יג) תמים. תי גדולה שאם תלך בתמימות
 כאילו קיימת מאל"ף ועד תי"ו:

רש"י

המעלה צ זכרותו, והנשאלק בגלגולת: (יז) כל
 עושה אלה. עושה כל אלה לא נאמר, אלא כל
 עושה אלה, מפילו אחת מהן (מכות כד. ספרי קעג).
 (יג) תמים תהיה עם ה' אלהיך. התהלך עמו
 בתמימות ותפס לך, ולא תחקור אחר העמידות,
 אלא כל מה שיצוא עליך קבל בתמימות, ואז

(יא) וחבר חבר. שמלך נחשים או עקרבים
 או שאר חיות למקום אחד (ספרי קעב). ושואל
 אוב. זה מכשפות ששמו פיתוס, ומדבר משקיו
 ומעלה את המת צנית השחי שלו: וידעוני.
 מכניס ענש חיה ששמה ידוע לתוך פיו, ומדבר
 הענש ע"י מכשפות: ודרש אל המתים. כגון

עיקר שפתי חכמים

צ ר"ל שמעלה המת על זכרותו ומדבר שם: ק פי' בגלגולת מן המת העונה על כל מה ששואלים לו:

לקוטי הלכות

הברית אין להם לירא מאותות השמים, שהם
 מורים על הזמנים והעתים, פי העת רעה
 נתבטל על ידי בחינת שמירת הברית וזכין
 לבחינת עלמא דאתי בנוכר לעיל. (יורה דעה
 - הלכות מעונן ומנחש - הלכה א)

והיה תמים". שעל ידי זה נכנע העת רעה,
 שהוא בבחינת מעונן כנ"ל. וזהו "תמים תהיה
 עם ה' אלקיך". ה' אלקיך זה בחינת עלמא
 דאתי, בחינת ה' הוא האלקים. ובבחינת
 עלמא דאתי שם נתבטל העת רעה לגמרי,
 פי עלמא דאתי הוא למעלה מהזמן והמדות
 והוא פלו טוב ואין שם בחינת העת רעה
 לגמרי כלל. וזה זוכין על ידי תקון הברית
 שעל ידי נתרומם המחין שהוא בחינת הדעת,
 בחינת עלמא דאתי, כמובא בכמה מקומות.
 ועל כן על ידי תקון הברית נתבטל העת
 רעה, פי זוכין לבחינת עלמא דאתי שהוא
 פלו טוב למעלה מהזמן כנ"ל. וזה שכתוב:
 "מאותות השמים אל תחתו פי יחתו הגוים
 מהמה". פי ישראל שהם בבחינת שומרי

(יג) תמים תהיה עם ה' אלקיך - העולם
 הזה הוא מלא חסרונות, וכל הקולות שבועולם
 הם רק מהחסרונות, מה שכל אחד צועק
 על חסרונו. ועקר החסרונות של העולם הזה
 הוא מחמת עצם התגברות התאוות והתכמות
 של הכל, שהם בחינת מותרות, בחינת ערלה.
 וכל מה שאלו המותרות מתגברין ביותר,
 אזי הוא רחוק מהשלמות ביותר והוא בחינת
 בעל-מום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: "התהלך

הזה
 לקבל
 זה, קטע
 הברית
 הפסוק
 כשאו
 אזי אין
 מות פי
 חסר.
 תמים
 תהיה
 ושלם
 ריאה
 למות
 צוות
 קדם
 אם
 עקר
 היה
 זעון
 ה

יד ארי עממיא האלין די
את ירת יתהון מן מענניא
ומן קסמיא שמעין ואח
לא בן יהב לך יי אלהך:

חמישי (יד) כי | הגוים האלה אשר
אתה יורש אותם אל-מעננים
ואל-קסמים ישמעו ואתה לא
כן נתן לך יהוה

רש"י

תהיה עמו ולחלקו: (יד) לא כן נתן לך. הקנ"ה, לשמוע אל מעוננים ואל קוסמים, שהרי

עיקר שפתי חכמים

ר ויתפרש הכתוב תמים תהיה ואל תבקש לדעת את העתידות ואו תהיה עם ה' אלהיך כי ה' יושעך בכל הדבר:

לקוטי הלכות

בתכלית השלמות כי כל הדברים יגיעים לא
יוכל איש לדבר לא תשבע עין לראות ולא
תמלא און משמע וכו'. וגם אם יאמר החכם
לדעת לא יוכל למצא. ועל-כן אין שלמות
להדעת והתורה כי אם על-ידי אמונה. כי אי
אפשר להשיג בהדעת שום דבר בשלמות כי
אם על-ידי האמונה כי מאחר שהוא מאמין
בה' יתברך ובצדיקיו ובמצותיו יתברך באמונה
שלמה הוא שלם בתכלית השלמות כי
האמונה היא בלתי גבול כי הוא מאמין
בהאמת שהוא עד אין סוף אף-על-פי שאי
אפשר להשיגו בדעת בשום אופן אבל האמונה
מקפת הכל עד אין סוף ותכלית. ועל-כן
צריכין שתהיה האמונה בשלמות בלי שום
מום ופגם כלל בבחינת בלד יפה רעיתי ומום
אין בך ואז זוכה להשיג על-ידי זה דעת גדול.
כי על-ידי שלמות אמונה זוכין לדעת. (יורה

לפני והיה תמים", שכל-זמן שהערלה בך
אתה בעל-מום לפני, שזה בחינת "כל המוסר
גורע", בחינת הקלפות שנקראין מותרות, ואז
הוא מלא חסרונות וחסר לו בכל פעם יותר.
וכשמעבירין הערלה, שהוא בחינת המותרות
של תאוות עולם הזה וחקמותיו של הכל, אז
דיקא נשלם החסרון ונקרא תמים, כי אז דיקא
יכול לדבק עצמו בהשם יתברך, ששם כל
השלמות. * מי שרוצה שיהיו לו חיים בזה
העולם, אי אפשר לו להשיג כי אם בשמסתפק
במעוט בתכלית המעוט מזה העולם, כדי
חיונו בצמצום, וגם זה המעוט יהיה פוגתו
לשם שמים לבד ועל-פי התורה הקדושה. וכל
מה שפירחק עצמו מתאוות עולם הזה והכליו
ומקשר עצמו להשם יתברך ולתורתו הקדושה,
על-ידי-זה נתמעטין חסרונותיו וזוכה להכלל
בבחינת שלמות, והעקר על-ידי שלמות
האמונה הקדושה. (אכן העיר - הלכות פריה ורביה -
הלכה ג, אותיות לד לה לפי אוצר היראה - יראה ושבורה,

אותיות קסט קע; ועין מילה, אות מה)

דעה - הלכות בכור בהמה טהורה - הלכה ג, אות י'
(יג-יד) תמים תהיה וכו' כי הגוים האלה
אשר אתה יורש אותם אל מעננים ואל
קסמים ישמעו ואתה לא כן - וזה שכתוב
אצל אסור שלא לדרש במכשפים ומעוננים,
"תמים תהיה עם ה' אלקיך". עם ה' אלקיך
דיקא. ה' אלקים זה בחינת שם מלא, בחינת

תמים תהיה עם ה' אלקיך - עקר
השלמות היא רק אמונה לבד. ועל-כן נקראת
האמונה תמימות בחינת תמים תהיה עם ה'
אלקיך כי האמונה היא תמימה ושלמה